

den vil, og jeg kan ikke stemme for at fremme en Lov, som lægger Bevillingsmyndigheden over paa Kommunerne. Jeg benægter ikke, at de ærede Medlemmer for Veile Amts 3die Valgkreds og Veile Amts 4de Valgkreds have en god Villie, og den har jeg Respekt for, men det gjorde mig ondt at høre, at de benegtede min eller vor gode Villie. (En Stemme: Det have vi aldrig gjort.) Jeg siger ikke, at de Herrer netop have brugt disse Ord, men de have udtrykt sig paa en saadan Maade, at Enhver, der læser eller hører det, maa sige, at dette tydelig nok er Mening. Hovedpunktet for mig er imidlertid det, at selv om jeg ogsaa vilde stemme for en Læilighedslov, sjøndt der maaske ikke var Grund til den, saa vilde jeg dog ikke her gaa hen og godkjende det Princip, at Kommunerne skulde kunne bevilge Penge af Statskassen, selv om det var under en vis Begrænsning. Dette forekommer mig ikke at være nogen Pryd for, men snarere at være enplet paa Lovforslaget, og derfor kan jeg ikke være med dertil.

Solfstein-Solfsteinborg: Efter det Foredrag, vi nys hørte af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Singerslev), kunde jeg egentlig have fraskaldet Ordet; men da jeg nu har Lov til at tale, kan jeg dog ikke Andet end for mit personlige Bedkommende gjøre en bestemt Indsigelse mod de forskjellige Udtalelser, som ere fremkomne, og som gaa i den Retning, at vi staa her ligesom delte i to Partier, hvoraf det ene Parti forjævede anstrenger sig for at støtte Arbejderne og fremme Arbejdernes Vel, medens det andet stiller sig fjendtlig derimod, og at man saa deraf profeterer om Bevægelser og Rystelser, som jeg tror, vi med Guds Hjælp skulle gaa fri for heri Landet. Hvad er det, man vil? Man attraar en Statshjælp, til Fordel for hvem? Er det til Fordel for de Fattige eller til Fordel for Kommunerne? Det er den store Forskjel i Opfattelsen af dette Lovforslag. Nu veed jeg ganske vist, at der er Steder og Lande, hvor man ser Sligt blive gjort. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) henviser os til andre Lande, til Frankrig, Irland, England og Lydskland. Ja, mine Herrer, det er en anden Sag. Var Forholdet hos os saaledes, at man kunde paaberaabe sig, at der var 40,000 Menneſter, der vare ved at dø af Hunger, var Forholdet saaledes, at Arealer saa store som et helt Amt vare oversvømmede og tilintetgjorte, var Ulykken saa stor, at en Befolkning paa 200,000 Menneſter ikke havde det daglige Brød, var Forholdet saaledes, da var det Tid for Staten til at skride ind og se, hvad der kunde gøres for hest efter at forebygge slige Ulykker. Men ere vi under slige Forhold? Er der endog blot Udsigt til, at Sligt vil forekomme hos os? Jeg tror, vi virkelig maa takke for, at vi ere saa langt fra at kjende

Sligt, at vi næsten ingen Forestilling have derom. Man skal derfor ikke drage en Paralel mellem slige Forhold i Udlandet og vore Forhold. Det, som her er forefaldet, forudsætter for det Første en almindelig Arbejdsløshed. Jeg maa spørge: Er den tilstede? Nei. Der kan være enkelte Kommuner, hvor der kan være nogen Arbejds-mangel. Men er den af den Betydning, at det er Tid for Staten at tilbyde Midler af Statskassen til Disposition for Kommunerne, fordi Trangen er saa overvældende, at de paagjældende Kommuner ikke kunne hjælpe sig selv, om de nok saa gjerne vilde? Det er visseelig ikke Tilfældet. De Kommuner, hvor der er Trang til, at der ydes en overordentlig Hjælp, kunne — som allerede er paavist — yde denne Hjælp; de kunne faae Tilladelse dertil. Jeg skal ligeoverfor det ærede Medlem, som har reist Lovd. derom, bemærke, at mig bekendt, er en saadan Tilladelse aldrig negtet af Amtsraadet. Saa længe det ikke er konstateret, og saa længe de Herrer ikke kunne paavise, at der i den gjældende Lovgivning er en Hindring for, at Hjælpen kan ydes og vil blive ydet, hvor der er Trang dertil, saa længe tror jeg ikke, at der er Grund til at komme med slige Raisonnementer, som ærede Medlemmer ere komne med. Underledes vilde det stille sig, hvis der var overordentlig stor Nød i en Kommune, men Amtsraadet sagde Nei til dens Begjæring om at maatte hjælpe, men jeg tror ikke, de Herrer kunne paavise et eneste Tilfælde, hvor det er sket. Saa længe dette ikke er Tilfældet, er der i mine Tanker aldeles ingen Grund til at skride til slige Bestemmelser som de foreliggende, at Statens Midler skulle staa til Disposition til Fordel for de enkelte Kommuner, som meget godt ville kunne afhjælpe den Mangel og Trang, som det er, og i Almindelighed ogsaa gjøre det. Var Forholdet virkelig saaledes, som det er blevet skildret og paaberaabt, da vilde vi vist høre noget Andet. Men er der her fremkommet store Klager over Ulykker, Trang og Glædelighed, have vi hørt Nøstet rundt om i Landet om, at der var Tusinder af Befolkningen, som man vilde og maatte hjælpe, men at man ikke var istand dertil? Nei, Gud ske Lov, saaledes er det ikke hos os. Kommunerne ere i det Hele taget overalt vel istand til at yde Hjælp, og jeg tror heller ikke, man kan sige, at der hos Kommunerne fattes god Villie dertil. Naar jeg ser paa det Omraade, hvor jeg nøie er kjendt — det er ikke saa ganske lille, det er et helt Amt, — saa kommer der fra næsten ethvert Sogneraad Begjæring om at maatte anvende betydelige Summer af Kommunens Midler til ekstraordinær Afhjælpning af Mangel paa en saadan Maade, at de Paagjældende kunne blive fri for at komme under Fattigvesenet. Hvis Kommunerne sølte sig trykkede, vilde de nok komme frem selv og bede om Hjælp, men Intet af dette foreligger. Dog kommer dette Forslag frem og mærkværdig nok fra Folkethinget selv,